

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **H. V. B.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“
zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2021, č. j. CPR-15426-3/ČJ-2021-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2021, č. j. CPR-15426-3/ČJ-2021-930310-V237, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 3. 2021, č. j. KRPU-30800-81/ČJ-2019-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie, přičemž dle § 50a odst. 3 téhož zákona bylo deklarováno, že doba k opuštění území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, se stanovuje do 60 dnů ode nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce trval na tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je nepřiměřené z hlediska dopadu do jeho rodinného a soukromého života. Poznamenal, že se žalovaná omezila de facto na aprobaci názoru správního orgánu prvního stupně, odvolací námitky žalobce řádně nereflektovala a uzavřela, že rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo již aprobováno v minulosti v případě žalobce Nejvyšším správním soudem, ačkoli tento rozsudek byl vydán 24. 10. 2018, tedy před téměř třemi lety. Zdůraznil, že od té doby došlo k prohloubení integrace nejen žalobce, ale především jeho nezletilých dětí, z nichž dvě tu plní povinnou školní docházku, došlo k narození třetího dítěte, které s ohledem na svůj věk potřebuje nepřetržitou péči a zároveň došlo k zásadnímu posunu judikatury samotného Nejvyššího správního soudu. Žalovaná tak nebyla oprávněna odvolací námitky, které jsou na této aktuální judikatuře vystaveny, ignorovat. Tím zatížila žalovaná její rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností a toto rozhodnutí je nadále nutné považovat za nepřiměřené.
3. Zdůraznil, že správní orgány tvrdí, že přiměřenost je nutné zkoumat i při uložení povinnosti opustit území a že k tomuto posouzení došlo. Avšak dle názoru žalobce nebylo reálně takové posouzení provedeno. Uvedl, že správní orgány toliko akceptují existenci rodinných vazeb žalobce, aniž by však zjistily skutečný obsah těchto rodinných vazeb a definovaly zásah, který do nich bude v důsledku rozhodnutí učiněn, a posoudily, zda tento zásah bude nezbytný a přiměřený, a to nejen ve vztahu k žalobci, ale také k jeho manželce a k jeho nezletilým dětem, což je však jejich povinností, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 81/2016–33 či č. j. 8 As 68/2012–39.
4. Žalobce uvedl, že na území žije již poměrně dlouhou dobu, a to ve společné domácnosti se svojí manželkou N. T. T. V. a jejich 3 nezletilými dětmi. Konstatoval, že manželka i děti disponují nejvyšším pobytovým oprávněním, starší dcery zde plní povinnou školní docházku, manželka žalobce se věnuje výdělečné činnosti, a žalobce tak zajišťuje péči o nezletilé děti, která je v posledním roce ještě zintenzivněna, neboť základní školy byly po mnoho měsíců zavřené a děti potřebovaly celodenní dohled. Nejmladší dítě vzhledem k tomu, že je mu jen něco málo přes rok, potřebuje nepřetržitou péči bez ohledu na pandemickou situaci. S ohledem na péči, kterou vyžadují nezletilé děti, je naprosto zřejmé, že odloučení žalobce od dětí není možné. Jejich odcestování by pak představovalo zásadní zásah, a to s ohledem na odloučení od matky i s ohledem na jejich povinnou školní docházku a integraci do majoritní společnosti.
5. Žalobce poukázal na § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého mají být všechna rozhodnutí dle tohoto zákona podrobena posouzením přiměřenosti. Podmínka přiměřenosti rozhodnutí pak také vyplývá z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce poukázal na mezinárodní závazky ČR, konkrétně pak na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce zdůraznil, že recentní judikatura Nejvyššího správního soudu stejně jako judikatura Evropského soudu pro lidská práva jednoznačně v imigračních věcech staví do popředí tento nejlepší zájem. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezletilého dítěte a při posouzení přiměřenosti rozhodnutí klade důraz na posouzení konkrétních dopadů rozhodnutí na život nezletilého dítěte.

6. Žalobce měl za to, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s aktuální pandemickou situací, a to jak ve vztahu ke zvýšené náročnosti péče o děti či reálnosti přesunu rodiny do země původu nebo návštěv žalobce v zemi původu, tak reálného vykonání povinnosti opustit území. Uvedl, že v současné době nelétají do Vietnamu žádné lety. Byť se na internetu dá sehnat hned několik leteckých spojů, tyto spoje není možné využít. U některých jsou zájemci informováni ještě před zaplacením letenky, u některých jsou obratem kontaktováni leteckou společností a je jim vystaven voucher ve výši zaplacené letenky, neboť do Vietnamu není možné v současné době přicestovat. Na území Vietnamu jsou vpuštěny jen repatriační lety, které ani v současné době nejsou vypravovány, jejich cena začíná na 2 500 až 3 000 EUR a po příletu má cestující povinnost nastoupit do povinné karantény ve vojenském zařízení, kde musí hradit za každý ze 14 povinných dnů částku 2 100 000 vietnamských dongů. V současné době není zřejmé, kdy dojde ke změně těchto opatření, nebo kdy vůbec budou nějaké lety do Vietnamu vypravovány. Reálná možnost vycestovat tak dle žalobce neexistuje. I v případě, že by pak byly repatriační lety opětovně naplánovány, jedná se o extrémně nákladnou cestu, která by velice výrazně zatížila rodinný rozpočet rodiny žalobce. V současné době však nelze předvídat, kdy a zda k takovému obnovení dojde.

Vyjádření žalované k podané žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Zdůraznila, že neshledává ve svém postupu pochybení, a trvala na tom, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 15. 12. 2021 právní zástupce žalobce trval na tom, že žaloba byla podána důvodně. Zdůraznil, že i nadále trvá na stěžejní námitce, že rozhodnutí správních orgánů je nepřiměřené s ohledem na konkrétní okolnosti případu žalobce. Uvedl, že nejde pouze o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, ale zejména do rodinného života jeho nezletilých dětí. Poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá povinnost správních orgánů posuzovat dopad jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Konstatoval, že žalobcova rodina jej nutně potřebuje, a to zejména s ohledem na péči o nezletilé děti, neboť manželka není schopna sama se postarat o 3 nezletilé děti a současně pracovat. Byl toho názoru, že nemůže být v nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobce, aby žalobce vycestoval z území ČR. Poukázal na to, že děti žalobce mají právo na rodinný život a osobní kontakt se žalobcem, který nejde nahradit prostřednictvím elektronické komunikace. V případě vycestování žalobce by došlo k ohrožení výchovy a výživy nezletilých dětí.
9. Žalovaná se z jednání soudu omluvila.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně dne 29. 1. 2019 zahájil se žalobcem řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona, neboť žalobce na území ČR pobýval od 28. 1. 2019 neoprávněně. Dne 12. 2. 2019 zahájil se žalobcem řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona, přičemž bylo deklarováno, že žalobce na území ČR pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu a současně mařil výkon úředního rozhodnutí, neboť nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015040026, a to ani přesto, že správnost a zákonnost předmětného rozhodnutí byla deklarována nejen žalovanou, ale i správními soudy. Vyrozuměním ze dne 15. 2. 2019 byla obě zahájená řízení správním orgánem prvního stupně spojena do společného řízení. Dne 27. 2. 2019 byl proveden výslech žalobce, při němž žalobce uvedl, že si byl vědom toho, že byl povinen opustit území ČR, přičemž z ČR neodcestoval, neboť zákonům nerozumí a neměl od advokátní kanceláře, na kterou se obrátil, žádný pokyn nebo radu o tom, co měl učinit. Dále vypověděl, že jeho manželka v ČR podniká jako OSVČ, finančně zajišťuje chod domácnosti, sám nemá žádný příjem. S manželkou a dětmi žije ve společné domácnosti. Sdělil, že se stará o děti, aby se manželka mohla plně věnovat podnikání. Má dvě dcery, starší chodí do první třídy základní školy, mladší dcera navštěvuje mateřskou školu. Žalobce je schopen česky komunikovat, mluví česky lépe než manželka, děti mluví česky. Vypověděl, že má dvě sestry, jedna žije v ČR v Ústí nad Labem a je s ní v častém kontaktu a jedna v SRN. Ve Vietnamu má žalobce pouze rodiče v důchodovém věku, nemá tam žádný majetek a za 15 let, co je v ČR, ve Vietnamu nebyl.
12. Dále byl proveden výslech manželky žalobce paní T. T. V. N., nar. „X“, a to dne 13. 3. 2019. Ta vypověděla, že si byla vědoma toho, že manžel byl povinen opustit území ČR. Uvedla, že po finanční stránce zajišťuje chod domácnosti, manžel jí pomáhá hlavně s dětmi, bez jeho přítomnosti a pomoci by věci zvládala těžko. Manžel vozí děti do školky a školy, pere, vaří, nakupuje potraviny a potřebné věci do domácnosti. Uvedla, že pracuje od 8 do 19 hodin od pondělí do soboty, když jsou zákazníci, končí i v osm nebo devět večer a někdy přijde domů dost pozdě a děti již spí.
13. Dne 21. 5. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. KRPU-30800-29/ČJ-2019-040026-SV, o správním vyhoštění žalobce. Toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalované ze dne 12. 2. 2020 k odvolání žalobce zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, jelikož rozhodnutí bylo správním orgánem prvního stupně v projednávaném případě vydáno v rozporu se zákonem; rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR vydané podle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze mařit, a že žalobce se tedy nerespektováním rozhodnutí ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPU-264127-84/ČJ 2015-040026, nemohl dopustit maření výkonu správního rozhodnutí dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 téhož zákona. Důvodem pro zahájení předmětného řízení přitom bylo zjištění, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce na území ČR pobýval neoprávněně, neboť období od 28. 1. 2019 do 29. 1. 2019 nedisponoval žádným oprávněním k pobytu. Dne 27. 1. 2019 totiž skončila platnost výjezdního příkazu č. GA0235317, který byl žalobci (s dobou platnosti v délce 60 dnů) udělen poté, co byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018, zamítnuta kasační stížnost žalobce, kterou brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 7. 2018, č. j. 78 A 13/2018, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026, jímž mu dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců byla ve lhůtě 45 dnů ode dne převzetí rozhodnutí uložena povinnost opustit území ČR.

14. Dne 23. 7. 2020 správní orgán prvního stupně opět vyslechl žalobce. Při tomto výslechu žalobce zdůraznil, že se jim narodila dne 30. 1. 2020 dcera B. A. B. Vypověděl, že manželka zůstala jen krátkou chvíli po porodu doma, protože pak nastoupila do práce. Takže o dítě se hodně stará žalobce, koupe dceru, krmí, ukládá ke spánku, tedy vše co souvisí s péčí o dítě. Dne 28. 1. 2021 správní orgán prvního stupně vyslechl opakovaně i manželku žalobce.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná nedostatečným způsobem hodnotila dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a že ignorovala jeho odvolací námitky o nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů. Ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že skutečnost, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je mírnější než správní vyhoštění, nebyl jediným důvodem deklarace přiměřenosti rozhodnutí - jde totiž o vymezení faktické přísnosti opatření se všemi jeho důsledky, k němuž se pojí následné hodnocení způsobu vedení rodinného života a možných změn, které bude nutno v návaznosti na rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU akceptovat. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznila, že zcela jistě nejsou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze vyjmenování rodinní příslušníci žalobce a deklarován fakt, že jeho rodinné vazby na území ČR nikdo nepopírá, správní orgán prvního stupně se rodinnou situací i způsobem fungování rodiny cizince zabýval naprosto dostačujícím způsobem, přičemž své závěry do odůvodnění rozhodnutí řádně promítl. Nebylo dle žalované pravdou, jak tvrdil žalobce, že nebyl zkoumán reálný dopad rozhodnutí na něj a na jeho rodinné příslušníky. K odkazům cizince na množství judikatury Nejvyššího správního soudu, která řešila případy obdobné tomu jeho a ze kterých žalobce dovozoval, jak mělo nebo mohlo být postupováno ve vztahu k němu a jeho rodině, žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že není přílehavějšího rozsudku, než je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, který se pojí přímo s osobou žalobce a s jeho rodinou. Žalovaná poznamenala, že tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud ve vztahu k předchozímu neoprávněnému pobytu žalobce na území ČR hodnotil kasační stížnost, která se týkala uložení povinnosti žalobci opustit území ČR dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a jedinou faktickou změnou, která od té doby nastala, bylo narození jeho nejmladší dcery. Žalovaná konstatovala, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR, jímž na rozdíl od správního vyhoštění nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života jsou tedy dle žalované rozhodně méně intenzivní, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, nemůže automaticky znamenat, že by rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života – ten lze zpravidla shledat pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. Zdůraznila, že bylo spolehlivě zjištěno a účastníky řízení také opakovaně potvrzeno, že žalobce má na území ČR manželku a tři nezletilé dcery (narozené v dubnu 2012, v březnu 2014 a nově v lednu 2020), které zde mají trvalý pobyt; všichni jsou státními příslušníky Vietnamu a žalobce se primárně stará o rodinu, zatímco manželka zajišťuje rodinu finančně, neboť podniká. Žalovaná tedy uzavřela, že o existenci funkčního rodinného života žalobce na území ČR není pochyb, rodinu si však žalobce na území ČR založil již s vědomím protiprávnosti svého pobytu. Musel tedy dle přesvědčení žalované dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat nebo ČR opustit. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustila, že i přes nevoli žalobce či jeho manželky budou muset jejich nezletilé děti po nezbytnou dobu (po dobu, kdy bude žalobce muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu) zřejmě setrvat na území ČR jen se svou matkou, s ohledem na částečnou konsolidaci situace na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by však nemělo jít o nepřiměřeně dlouhé odloučení žalobce od rodiny, ale pouze o dočasné rozdělení rodiny z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Do značné míry bude jistě záležet na aktivitě žalobce, kdy a jak rychle se mu podaří jeho pobytovou situaci vyřešit. Žalovaná uvedla, že nelze akceptovat fakt, že žalobce své děti ve vztahu k úřadům cizinecké policie využívá jako jakýsi štít, který má zabránit jeho vycestování, ačkoli přiměřenost opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR byla naprosto nepochybnitelným způsobem deklarována nejen správními orgány či správním soudem, ale také Nejvyšším správním soudem. K určitým komplikacím a zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území členských EU dle žalované nepochybně dojde, takový zásah však je nutno podle jeho přesvědčení v případě žalobce v kontextu výše uvedeného považovat za zcela přiměřený, neodporující zákonu, Listině základních práv a svobod ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvě o právech dítěte. Žalovaná připustila, že žalobce doložil jeho snahy o legalizaci pobytu na území ČR prostřednictvím žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt, ve skutečnosti však až faktický úspěch v dané věci může mít případné účinky na legalizaci jeho pobytu na území ČR. Žalovaná poukázala na to, že brojí-li žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, přičemž argumentuje tím, že nemůže vycestovat, a na území ČR se opakovaně nachází bez platného oprávnění k pobytu, pak vyvstává otázka, jakým způsobem by chtěl žalobce svůj pobyt zde legalizovat v případě neúspěchu žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt – on sám nic jiného nenabízí a zákon o pobytu cizinců policii nedává žádné jiné možnosti, jak neoprávněný pobyt cizince na území ČR vyřešit. Žalovaná zdůraznila, že snahy o legalizaci pobytu na území ČR musí vyvinout vždy cizinec, a to takovou měrou vlastní aktivity, aby na území ČR pobýval jen oprávněně, v mezích, které mu zákon umožňuje. S ohledem na výše uvedené považovala žalovaná námitky žalobce směřované do oblasti přiměřenosti napadeného rozhodnutí za neopodstatněné.

16. Z výše předestřené bohaté argumentace žalované, která je obsažena v napadeném rozhodnutí a která se týká hodnocení přiměřenosti rozhodnutí správních orgánů, je zřejmé, že se žalovaná stejně jako správní orgán prvního stupně velice podrobně zabývala

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a jejich závěry řádně a srozumitelně odůvodnila. Soud nemůže souhlasit ani s tím, že by žalovaná ignorovala odvolací námitky žalobce. Je tomu přesně naopak, žalovaná k odvolacím námitkám týkající se přiměřenosti rozhodnutí vystavěla vlastní argumentaci, z níž jednoznačně plyne, proč považovala odvolací námitky žalobce týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí správních orgánů za neopodstatněné. Rozhodnutí žalované proto soud vyhodnotil jako přezkoumatelné.

17. Poté se soud zabýval stěžejními námitkami žalobce, které spočívaly v tom, že správní orgány nesprávně vyhodnotily dopad jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a rodinného života jeho rodinných příslušníků. Soud při vypořádání této námitky zdůrazňuje, že se správní soudy i Ústavní soud již v nedávné minulosti přiměřeností správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na jeho dlouhodobý nelegální pobyt na území ČR opakovaně zabývaly.
18. Lze poukázat nejprve na rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 7. 2018, č. j. 78 A 13/2018-35, jímž zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-25233-4/ČJ-2017-930310-V237, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPU-264127-84/ČJ-2015-040026, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území ČR. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určité době. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.
19. V rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 78 A 13/2018-35, Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze „*přisvědčit ani námitce stěžovatele, že zásah do jeho soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí není přiměřený. Nejvyšší správní soud dal za pravdu závěrům správních orgánů, podle kterých rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území ČR zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený. Stěžovatel sice na území ČR pobývá dlouhodobě (do ČR přicestoval v roce 2005), avšak již od roku 2010 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, za což byl také v minulosti opakovaně sankcionován. Svůj pobyt se snažil různými, i zjevně účelovými (stěžovatel žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době, kdy již měl vztah se svou manželkou) způsoby legalizovat, avšak bezúspěšně. Na území ČR*
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

má sice rodinu (manželku a dvě nezletilé dcery), tu si však založil již s vědomím svého protiprávního pobytu a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojenou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit. Lze tak uzavřít, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území nepochybně dojde, nicméně tento zásah je nutný v kontextu výše uvedeného považovat za přiměřený.“

20. Z poslední doby však soud poukazuje především na usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, kterým zdejší soud provedl dokazování při jednání a ve kterém se Ústavní soud na půdorysu rozhodování správních orgánů a správních soudů o žádosti žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, vyjádřil k možným dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života s ohledem na pobytovou historii žalobce na území ČR. „Při posuzování rozsahu vazeb stěžovatele a jeho rodinných příslušníků na Českou republiku [kritérium sub b)] Ústavní soud zohlednil, že stěžovatel, jeho manželka a nezletilé děti jsou státními občany Vietnamu. Stěžovatel na území České republiky žije od roku 2005, v letech 2008 až 2010 pobýval na území České republiky na základě povolení k pobytu za účelem podnikání a od roku 2010 zde žije bez platného pobytového titulu. Manželka a nezletilé děti stěžovatele mají na území České republiky trvalý pobyt. Na jedné straně je zřejmé, že ač jsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci cizími státními příslušníky, mají na Českou republiku nezanedbatelné vazby, fakticky zde žijí již několik let, stěžovatelova manželka zde podniká a jeho dvě starší děti zde navštěvují školu. Na druhé straně Ústavní soud nemohl přehlédnout, že u stěžovatele je vazba na Českou republiku v porovnání s jeho rodinnými příslušníky - manželkou a nezletilými dětmi - oslabována skutečností, že převážnou většinu času žil na území České republiky bez jakéhokoliv pobytového oprávnění a s vědomím, že jeho imigrační status byl po celou tuto dobu přinejmenším nejistý.
21. Stran otázky existence nepřekonatelných překážek realizace práva na rodinný život v zemi původu stěžovatele [kritérium sub c)] Ústavní soud pouze ve stručnosti poznamenává, že s ohledem na dočasný charakter vycestování stěžovatele do Vietnamu není nezbytné zabývat se naplněním tohoto kritéria. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že stěžovatel se v ústavní stížnosti snaží ztotožnit faktické dopady povinnosti osobního podání žádosti na zastupitelském úřadu se správním vyhoštěním (§ 118 a násl. zákona o pobytu cizinců). Jak je shora uvedeno, stěžovatel nepředstřel žádné přesvědčivé argumenty, které by to prokazovaly (viz výše, body 14 až 19), proč se Ústavní soud přiklání k závěru správních soudů, že stěžovatelovo vycestování z České republiky bude pouze dočasného charakteru a není nezbytné, aby jej zbytek rodiny "následoval" do Vietnamu.
22. Co se týče kritéria imigrační historie stěžovatele a důvodů veřejného pořádku [kritérium sub d)], Ústavní soud pouze ve stručnosti uvádí to, co již bylo shora opakovaně řečeno, tj. že stěžovatel v letech 2008 až 2010 pobýval na území České republiky na základě platného pobytového titulu a od roku 2010 zde pobývá bez pobytového oprávnění. Kromě toho však v napadených rozhodnutích nejsou uvedeny žádné jiné důvody veřejného pořádku, které by činily stěžovatelův pobyt v České republice problematickým.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. *Posledně vytyčenému kritériu, tedy otázce, zda si stěžovatel na území České republiky založil rodinu až v době, kdy věděl, že jeho imigrační status a potažmo možnost realizovat právo na rodinný život na území České republiky jsou nejisté [kritérium sub e)], je nezbytné věnovat větší pozornost, neboť dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se z pohledu čl. 8 Úmluvy jedná o faktor zcela zásadní. Je-li shledáno, že k založení rodinného života došlo až v době, kdy stěžovatelův pobytový status v hostitelské zemi byl nejistý, porušení práva na respektování rodinného života dle čl. 8 Úmluvy lze konstatovat pouze výjimečně (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108; rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, cit. výše, § 70; rozhodnutí ESLP ve věci Nguyen proti Norsku ze dne 26. 1. 2016, č. 30984/13, § 28; rozhodnutí ESLP ve věci Abokar proti Švédsku ze dne 14. 5. 2019, č. 23270/16, § 37; rozhodnutí ESLP ve věci Eze proti Švédsku ze dne 17. 9. 2019, č. 57750/17, § 46).*
24. *K tomu Ústavní soud poznamenává, že pobytová situace stěžovatele začala být nejistá v roce 2010, kdy přestal být na území České republiky držitelem pobytového titulu. Nejstarší z jeho dětí se pak narodilo až v roce 2012, prostřední v roce 2014 a nejmladší v roce 2020. Je tudíž zřejmé, že stěžovatel přistoupil k založení rodiny v době, kdy byla jeho pobytová situace přinejmenším značně nejistá, a to nejen s ohledem na chybějící pobytový titul, ale i s ohledem na řadu správních a soudních rozhodnutí, jež byla vydána po roku 2010 a jež nebyla z pohledu pobytového statusu stěžovatele příznivá. S narůstající nejistotou své pobytové situace však stěžovatel přistupoval k dalšímu a dalšímu rozšiřování rodiny - příkladem je zplození jeho nejmladšího dítěte v průběhu řízení o kasační stížnosti, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl v záhlaví citovaným rozsudkem (opět) v neprospěch stěžovatele. Na uvedené jednání stěžovatele ostatně poukazoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 10. 2018 sp. zn. 1 Azs 296/2018-35, jehož relevantní pasáže byly následně citovány i v nyní napadeném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Konkrétně uvedl, že "stěžovatel sice na území ČR pobývá dlouhodobě (do ČR přicestoval v roce 2005), avšak již od roku 2010 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, za což byl také v minulosti opakovaně sankcionován. Svůj pobyt se snažil různými, i zjevně účelovými (stěžovatel žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době, kdy již měl vztah se svou manželkou) způsoby legalizovat, avšak bezúspěšně. Na území ČR má sice rodinu (manželku a dvě nezletilé dcery), tu si však založil již s vědomím svého protiprávního pobytu a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Nezletilé děti stěžovatele mohou po nezbytnou dobu, kdy bude stěžovatel muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobytového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou." Místo toho, aby stěžovatel závěry správních soudů reflektoval a pokusil se o legalizaci svého pobytu v době, kdy mu to rodinná situace umožňovala (mj. s ohledem na to, že dvě starší děti stěžovatele v mezidobí zahájily povinnou školní docházku), se rozhodl v průběhu řízení o kasační stížnosti znovu rozšířit svou rodinu o dalšího člena a znovu tím postavit české orgány před fait accompli (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108 a 114). Tento postup Ústavní soud nemůže akceptovat. Ztotožňuje se proto s názorem správních úřadů a správních soudů, že stěžovateli mělo být od počátku jasné, že za daných okolností není jisté, zda a případně za jakých podmínek bude moci realizovat své právo na rodinný život právě na území České republiky.*
25. *Ústavní soud si je však vědom judikatury ESLP, dle níž lze i za srovnatelné skutkové a právní situace výjimečně konstatovat porušení práva na respektování rodinného a soukromého života, pokud jsou napadená rozhodnutí ve zjevném rozporu s nejlepším zájmem nezletilých dětí stěžovatele (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108 až*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

109; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku* ze dne 6. 7. 2010, č. 41615/07, § 135; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *X. proti Lotyšsku* ze dne 26. 11. 2013, č. 27853/09, § 96; rozsudek ESLP ve věci *Tuquabo- Tekele a další proti Nizozemsku* ze dne 1. 12. 2005, č. 60665/00, § 44).

26. Současně je však nezbytné pamatovat na to, že ne každé řízení, jehož výsledek se může přímo nebo nepřímo promítnout do života nezletilých dětí, má stejně intenzivní dopad do jejich právní sféry; to se pak nezbytně musí promítnout i do oblasti hodnocení a významu nejlepšího zájmu nezletilých dětí pro výsledek příslušného řízení. Touto otázkou se Ústavní soud zevrubně zabýval v nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 ze dne 14. 4. 2020, v němž rozdělil řízení do čtyř kategorií dle intenzity jejich dopadu na nezletilé děti. První kategorií tvoří řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva či povinnosti dítěte právě jakožto dítěte (např. řízení o péči o dítě). Druhou kategorií představují řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (např. řízení o soukromoprávních závazcích dítěte). Do třetí kategorie spadají řízení, v nichž není rozhodováno o právech a povinnostech dítěte, ale která mají na dítě nepřímý právní dopad, neboť jejich výsledek je zpravidla spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě, nebo vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho pobytu). Čtvrtá kategorie zahrnuje řízení, které mají na dítě pouze nepřímý faktický dopad (např. řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě). K tomu v citovaném nálezu Ústavní soud uvedl: "U první kategorie řízení je nejlepší zájem dítěte prakticky vždy rozhodujícím kritériem, které musí rozhodovací orgán vzít v úvahu. U druhé kategorie a třetí kategorie je nejlepší zájem dítěte zcela zásadním kritériem, nicméně ten může být převážen konkurujícím zájmem, typicky oprávněným zájmem jiného jednotlivce požívajícího rovněž ochrany základních lidských práv a svobod (...), ale i dostatečně významným zájmem veřejným (...). U třetí kategorie se přitom otevírá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější. U čtvrté kategorie není zásadně povinností rozhodujícího orgánu přiblížit k nejlepšímu zájmu dítěte, s výjimkou případů, kdy pozitivní právní úprava výslovně s ochranou zájmů dítěte počítá" (nález sp. zn. IV. ÚS 950/19, cit. výše, body 52 až 53).

27. Nyní posuzovaná věc se s ohledem na skutkové okolnosti případu pohybuje na spodní hranici třetí kategorie řízení ve smyslu nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19. Ústavní soud proto musel vyjít z toho, že ačkoli nejlepší zájem nezletilých dětí stěžovatele je bezpochyby důležitým kritériem pro posouzení nyní projednávané ústavní stížnosti, je jen jedním z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi nimiž třeba vyvažovat. Ačkoli k přijetí nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 došlo až po vydání napadených rozhodnutí, závěry v nich uvedené nikterak nevybočují z intencí vytyčených právním názorem obsaženým v uvedeném nálezu. Naopak správní orgány i správní soudy se zevrubně zabývaly rodinnou situací stěžovatele a otázkou, zda nepřiznání výjimky z pravidla osobního podání žádosti o povolení k pobytu může mít nepřiměřeně tvrdé dopady na rodinu stěžovatele, zejména jeho nezletilé děti. Zájem nezletilých dětí na tom, aby o ně pečovali oba rodiče a aby nebyla rodina (byť pouze na přechodnou dobu) rozdělena, správní orgány a správní soudy vyvažovaly s legitimním zájmem státu na tom, aby stěžovatel legalizoval svůj pobyt v České republice a aby příslušný zastupitelský úřad, jenž je nejlépe seznámen se specifickými místními poměry ve státě původu stěžovatele, mohl řádně posoudit stěžovatelovu žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-62). Pokud příslušné správní úřady a správní soudy dospěly k závěru,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že s ohledem na specifické skutkové okolnosti případu převažuje legitimní zájem na tom, aby stěžovatel podal žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu standardním způsobem podle § 169d odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, z ústavněprávního hlediska nelze jejich rozhodnutím nic vytknout.

28. *Přílehlavý není ani poukaz stěžovatele na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, o němž uvádí, že je takřka identický s jeho případem. Především je nutno připomenout, že ESLP v citovaném rozsudku sám zdůrazňuje, že se jedná o výjimečný případ, jenž se v určitém smyslu brání zobecnění. V citovaném rozsudku byl navíc kladen silný důraz na velmi specifické skutkové okolnosti případu, zejména na to, že a) stěžovatelka byla při narození státní občankou Nizozemska, avšak o nizozemské občanství přišla v průběhu života nezávisle na své vůli, protože její postavení nelze ztotožňovat s postavením cizích státních příslušníků, kteří tento status nikdy nepožívali, b) děti a manžel stěžovatelky byli státními občany Nizozemska, c) stěžovatelčiny děti, u nichž státní orgány předpokládaly, že zemi opustí společně s ní, byly v Nizozemsku plně integrovány, d) stěžovatelka byla pro děti primární a jistou dobou de facto jedinou pečující a vztahovou osobou, a e) než bylo přistoupeno k zajištění těhotné stěžovatelky za účelem jejího správního vyhoštění, Nizozemsko šestnáct let tolerovalo její přítomnost na svém státním území, byť neměla jakýkoliv pobytový titul. V nyní posuzované ústavní stížnosti však stěžovatel netvrdil ani neprokázal skutečnosti, jež by se svou závažností a relevancí blížily skutkovým okolnostem, na jejichž základě byl vydán rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku. Výraznější paralely mezi nyní posuzovanou ústavní stížností a citovaným rozsudkem lze ve skutečnosti shledat pouze v tom, že stěžovatelův ilegální pobyt na území České republiky je tolerován již delší dobu (od roku 2010) a že stěžovatel je pro své tři nezletilé děti primárním pečovatelem, neboť jeho manželka podniká. Tím se však podobnost mezi rozsudkem velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku a nyní posuzovanou ústavní stížností vyčerpává.* Výše uvedené závěry jsou plně přílehlavé i v nyní posuzované věci, a proto na ně zdejší soud pouze odkazuje, aniž by je výslovně znovu opakoval.
29. Soud podotýká, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35, bod 17).
30. V případě žalobce je nutno konstatovat, že ten sice na území ČR pobývá dlouhodobě (do ČR přicestoval v roce 2005), avšak již od roku 2010 nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, za což byl také v minulosti opakovaně sankcionován. Pobytová situace žalobce tudíž začala být nejistá v roce 2010, kdy přestal být na území ČR držitelem
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pobytového titulu. Nejstarší z jeho dětí se pak narodilo až v roce 2012, prostřední v roce 2014 a nejmladší v roce 2020. Je tudíž zřejmé, že žalobce přistoupil k založení rodiny v době, kdy byla jeho pobyťová situace přinejmenším značně nejistá, a to nejen s ohledem na chybějící pobyťový titul, ale i s ohledem na řadu správních a soudních rozhodnutí, jež byla vydána po roku 2010 a jež nebyla z pohledu pobyťového statusu žalobce příznivá. S narůstající nejistotou své pobyťové situace však žalobce přistupoval k dalšímu a dalšímu rozšiřování rodiny, naposledy se žalobci narodila nejmladší dcera. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce se svůj pobyt, jak plyne např. z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35, v minulosti snažil různými, i zjevně účelovými (žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v době, kdy již měl vztah se svou manželkou) způsoby legalizovat, avšak bezúspěšně. Soud proto uzavírá, že žalobce má na území ČR rodinu (manželku a tři nezletilé dcery, o něž se žalobce stará), tu si však založil již s vědomím svého protiprávního pobytu, a musel tak dopředu počítat s tím, že bude nucen si svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Nezletilé děti žalobce mohou po nezbytnou dobu, kdy bude žalobce muset vycestovat za účelem vyřízení potřebného pobyťového oprávnění v zemi původu, setrvat na území ČR se svou matkou. Vzhledem ke konsolidaci situace, což ostatně připouští žalobce v žalobě, na zastupitelském úřadě v Hanoji spojovanou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě žalobce, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit. Jelikož dopady do soukromého a rodinného života v důsledku opuštění území nelze vyhodnotit jako nepřiměřené, neshledal soud rozhodnutí správních orgánů za rozporná s čl. 32 Listiny základní práv a svobod, čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s čl. 5 odst. 5 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny.

31. Lze doplnit, že povinnost opustit území členských států EU či podmínka osobního podání žádosti, jakož i oprávnění zastupitelského úřadu při posuzování důvodů pro upuštění od této povinnosti nijak nezpochybnuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny a Úmluvy o právech dítěte. Nutno připomenout, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobyťového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území ČR pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i nezletilé děti žalobce. Nemůže tak být dotčen ani zájem dítěte garantovaný článkem 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte, když žalobce vědomě pobýval na území ČR bez pobyťového oprávnění. Je na žalobci a jeho manželce, aby uspořádali osobní záležitosti tak, aby se chodu rodiny odcestování žalobce na přechodnou dobu dotklo co nejméně.
32. Soud směrem k žalobci uvádí, že by si měl uvědomit, že zákon o pobytu cizinců jako s pravidlem počítá s osobním podáním žádosti u příslušného zastupitelského úřadu, prominutí (slovy zákona „upuštění“) této povinnosti zákonodárce pojal jako výjimečný institut, na který nemá cizinec právní nárok. Žalobce tedy měl již v minulosti počítat s tím, že bude muset vycestovat do Vietnamu, neboť jeho zákonnou povinností je osobně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na zastupitelském úřadu a že s touto povinností, která má sloužit k získání pobyťového oprávnění, budou spojeny finanční náklady související s vycestováním z ČR do Vietnamu i případné problematičtější cestování do Vietnamu související s celosvětovou pandemií onemocnění COVID-19 a i s tím spojené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

časově omezené odloučení od jeho rodiny. Uvedené důvody tak nemohou založit nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů.

33. Soud proto shrnuje, že v případě vycestování žalobce do země původu dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území ČR. Soud se tudíž shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR, které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území ČR zakázán, lze tento zásah považovat za přiměřený.
34. Pokud jde o poukaz žalobce na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku (č. 12738/10), odkazuje soud na již citované usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1276/20 (srov. odst. 28 tohoto rozsudku), v němž Ústavní soud přesvědčivě a zcela vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, proč závěry, které dle názoru zdejšího soudu zcela platí i pro nyní posuzovanou věc, uvedeného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva nelze na případ žalobce vztáhnout.
35. Žalobu soud tedy vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 15. prosince 2021

14

54 A 5/2021

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)